

[Ragnhild Andersen.]

konstatere, at på trods af grundige og langvarige forskninger med hensyn til dette problem, på trods af ungdomskommissionens mange udmærkede forslag er det kun lidet, der er blevet gennemført siden ungdomskommissionens afgav sine betænkninger. Heller ikke her drejer det sig dog om at igangsætte nye langvarige og dybtgående granskninger af de unges vanskeligheder ved at få beskæftigelse og uddannelse. Her må ungdomskommissionens forslag om større hjælp til ungdommens uddannelse og oplæring først og fremmest gennemføres, føres ud i livet. Der må handles i disse år, hvor de store årgange af unge træder ud på arbejdsmarkedet.

Et fjerde område vedrører forholdene for enkerne, de enlige mødre og deres børn. Jeg nærer virkelig alvorlig frygt for, at nye opinionsundersøgelser her kun vil udskyde de fremskridt og forbedringer, som i flere år har været tiltrængt. Der foreligger en udmærket betænkning udsendt i 1953 af Danske Kvinders Nationalråd i samarbejde med Dansk Kvindesamfund og Kvindeligt Arbejderforbund. Der foreligger et stort statistisk materiale fra Århus statistiske kontor til belysning af de enlige kvinders vanskelige kår.

Det viser sig, at deres boliger i forhold til andre er de dårligste, at deres børn får ringere eller i færre tilfælde mellemskoleeksamen end andre menneskers børn, kort sagt, at de sidder i meget vanskelige kår. Betænkningen foreslår på en lang række områder forandringer, forbedringer, for disse kategorier af forsørgere. Det foreslås, at de alle skal have deres børnebidrag udlagt af det offentlige, at der skal være mulighed for at give børnebidrag til det 24. år, at der skal gives højere børnetilskud, at man bør gennemføre en almindelig moderskabsydelse. Ser vi på de forskninger, som er gennemført, og som har påvist grundlag for vigtige sociale fremskridt, vil vi imidlertid opdage, at det kun er lykkedes at få visse mindre forbedringer igennem i disse år til gavn for enkerne og de enligstillede mødre.

Enkepension har vi heller ikke fået, skønt det er en af de ting, der er talt aller mest om. Her må det afgørende være at få gennemført forbedringer fremfor at grave det ned igen i nye langsigtede undersøgelser.

Hvad forholdene for de ældre angår, kan der naturligvis være spørgsmål, som det kunne være af interesse at få belyst og opklaret. Jeg vil dog gerne tilføje, at når udvalget under socialministeriet eksempelvis opkaster det spørgsmål, hvorvidt de ældre foretrækker aldersrenteboliger fremfor andre lejligheder, forekommer det mig, at de ventelister, de store kommuner landet over har, gør dette spørgsmål ganske overflødigt. Erfaringerne taler helt for sig selv. Der savnes tilstrækkelig med boliger for de ældre, og man behøver ikke at granske denne side af sagen, så længe man ikke har betydelig flere boliger at stille til rådighed for pensionisterne.

Erfaringerne fra lovgivningsarbejdet har desværre alt for ofte vist, at kommissioner, langsigtede undersøgelser og forskninger har været brugt som sovepude på områder, hvor befolkningen havde grund til at vente, at folketinget ville handle i overensstemmelse med dens behov. Folkeforsikringskommissionen er et af de friskeste eksempler, vi har i den henseende. I mange år var det svært at trænge igennem med visse, også mindre, forbedringer for de ældre, fordi man stadig kunne henvide til, at så længe folkeforsikringskommissionen ikke havde afsluttet sit arbejde, ville det ikke være rimeligt at gennemføre sådanne forbedringer.

Kommunisterne er bekymrede for, at det skal gå på samme måde med et socialt forskningsinstitut: at det skal blive brugt til udskydelse af spørgsmål, som trænger sig på og i virkeligheden er modne til løsning, under henvisning til, at der endnu ikke er tilstrækkelig klarhed over tingene. Til syvende og sidst er gennemførelsen af sociale fremskridt ikke alene afhængig af, hvorvidt der er klarhed, men nok så meget af, om der er vilje hos lovgivningsmagten til at ofre de penge, der skal til for at løse de store sociale problemer. Det er det, det kommer an på, og det er ud fra de præmisser, afgørelsen skal falde om, hvorvidt vi skal gennemføre de sociale fremskridt, som ofte koster store penge.

Når ordføreren for det radikale venstre, det ærede medlem fru Else Zeuthen, afviser tanken om, at et sådant socialt forskningsinstitut skulle blive brugt til opdyrkning af nye sociale opgaver, forstår